

Erin
Stewart

Cicatrici în chip de aripi

TOATĂ LUMEA ARE CICATRICI.
DOAR CĂ UNELE SUNT MAI GREU DE ASCUNS.

CORINTEENS

LA UN AN DUPĂ INCENDIU, DOCTORUL ÎMI SCOATE
masca și mă îndeamnă să-mi clădesc o nouă viață.

Nu tocmai cu acele cuvinte, desigur, fiindcă e plătit să se laude cu o grămadă de termeni medicali cum ar fi *reintegrare* și *izolare*, dar, în esență, Comitetul Răspunzător de Viața Avei s-a întrunit și a decis că am pierdut destul vremea.

Perioada de autocompătimire pentru arsurile cu care m-am ales în incendiu a luat sfârșit.

Doctorul Sharp îmi analizează grefele, asigurându-se ca nu cumva, din neatenție, să-mi fi crescut aripi de liliac la subraț de la ultimul control din urmă cu o lună și până acum. Cicatricile pot fi înșelătoare și, din moment mi-a fost afectat șaiszeci la sută din corp, are nevoie de douăzeci de minute ca să-l examineze în întregime. Cearsaful medical de hârtie care acoperă masa de consultații din vinilin se strânge sub mine, în timp ce, de pe margine, mătușa Cora îl urmărește pe Sharp și își ia notițe în dosarul ei de dimensiuni pantagruelice, intitulat „Recuperarea Avei”.

Doctorul îmi îndepărtează de pe cap bandana, apoi masca de plastic curată, atingându-mi cu delicatețe cicatricile.

— Se vindecă frumos, remarcă el, fără nicio urmă de ironie.

Îi simt deasupra ochilor răceala degetelor, care se diminuează pe măsură ce se îndreaptă spre grefele mai groase din jurul gurii.

— Ei bine, zic eu, n-ai decât să rujezi un porc, că tot p...

— Ava! exclamă Cora, care nu e doar mătușa mea, ci și directorul general autointitulat al comitetului vieții mele despre care am amintit mai sus.

Doctorul Sharp clatină din cap, râzând și dând astfel la iveală câte o gropiță adâncă în fiecare obraz, care-l fac să semene și mai mult cu doctorii aceia supersexy de la televizor, care se împreunează în camera de odihnă între intervențiile de salvare a două vieți. Privirea lui pătrunzătoare și maxilarele puternice sunt de vină pentru fluturii pe care îi simt în stomac de fiecare dată când îmi ating grefele. Pe lângă faptul că sunt pe deplin conștientă că m-a văzut dezbrăcată de vreo nouăsprezece ori. Pe masa de operație, desigur, dar tot dezbrăcată eram, deși acoperită de bandaje și de cicatricile dobândite în urma celor nouăsprezece operații.

Evităm întotdeauna să discutăm despre asta, la fel cum evit să menționez că mi-a tăiat efectiv o bucată de piele de pe fund, pe care mi-a întins-o pe față, construindu-mi o frunte nouă.

Doctorul Sharp îmi oferă o oglinjoară ca de coafor, în care să-i admir rezultatele muncii.

— Nu, mersi, zic eu, dându-i-o înapoi.

— Încă-ți mai e greu să te privești?

— Știu deja ce-o să văd, în caz că nu m-am trezit cu o față nouă peste noapte.

Doctorul dă din cap înțelegător, în timp ce își notează ceva pe fișa de examinare, și prevăd că urmează o întrunire a comitetului pe tema refuzului meu de a mă privi în orice obiect reflectorizant. Nu e ca și cum nu mi-aș fi văzut chipul. Știu cum arăt. Dar aleg să nu mă mai uit.

Cu un zâmbet plin de gropițe în obraji, doctorul Sharp ridică masca de plastic.

— Cred că o să te bucuri că scapi de asta mică.

Cu un țipăt strident, Cora mă îmbrățișează bizar din lateral, atentă să nu mă strângă prea tare și să perturbe astfel importantul proces de vindecare.

— Nici nu puteați să ne oferiți un cadou mai frumos astăzi, doctore Sharp! Tocmai săptămâna aceasta, când se împlinește un an de la... zice, apoi se oprește și parcă îi văd creierul străduindu-se să aleagă cuvintele potrivite.

— De la incendiu, intervin eu. Un an de la incendiu.

Doctorul îmi întinde masca, cea care mi-a fost tovarăș în tot acest an, zilnic, douăzeci și trei de ore pe zi. Datoria ei – să-mi preseze pielea de pe față în timpul vindecării, astfel încât cicatricile să nu devină proeminente. Doctorii și asistentele mă asigură întruna că masca m-a ajutat să mă vindec mai bine, deși nu cred că ar fi putut fi mai rău decât grefele decolorate cu care m-au cârpit și care acum trec drept fața mea.

— Va trebui să porți în continuare manșoane de compresie, până când vom fi siguri că cicatricile nu-ți vor împiedica mișcările, îmi explică doctorul Sharp. Și totuși, mai am o veste bună pentru tine.

Cora încuviințează, dând din cap discret, ceea ce îmi spune că cele ce urmează sunt rezultatul direct al Comitetul Răspunzător de Viața Avei. Invitația mea de a participa a intrat probabil direct în căsuța cu spamuri.

— Acum, că nu mai trebuie să porți mască, îți dau voie – și chiar îți recomand cu căldură – să te întorci la școală, zice el.

Răsucesc masca în mâini, fără să ridic privirea.

— Nu prea cred, răspund. Dar mersi, oricum.

Atunci Cora intervine. Își lasă dosarul uriaș lângă chiuvetă și se așază alături de mine, pe scaunul de examinare, bătându-mă ușor pe picior.

— Ava, știi că te-ai plictisit de cursurile online și știi cât de mult îți dorești ca lucrurile să revină la normal.

Normal.

Da. Normalul de odinioară. Ava Dinainte de Incendiu. Cea absolut normală.

— Asta NU se va mai întâmpla. Niciodată! spun eu răspicat. N-o să mă mai întorc în pași de dans nicicând la vechea mea școală și nimic nu va mai fi la fel.

— Ai putea să mergi la școala de lângă casă, așa cum am discutat. Sau poți alege orice altă școală, insistă Cora, neclintită. Știi, să o iei de la capăt. Să-ți faci prieteni noi și să începi o nouă viață aici.

— Mai bine aș muri, mormăi eu.

Mi-e bine cât iau lecții online de acasă, îmbrăcată în pijama. Acolo unde nimeni nu mă vede. Unde nimeni nu mă arată cu degetul, nu se holbează la mine și nici nu șușotește când trec pe lângă el, de parcă aș fi surdă, nu doar desfigurată.

— Doar nu vorbești serios, zice Cora. Ești norocoasă c-ai supraviețuit.

— Mda. Sunt un soi de talisman uman în genul unei lăbuțe de iepure.

De ce sunt eu considerată norocoasă că am supraviețuit? Mama, tata și verișoara Sara dansează probabil pe cine știe ce pajiște celestă ori s-au reîncarnat bine-mersi în maimuțe în India, în timp ce eu trebuie să fac față unui șir nesfârșit de operații, doctori și priviri insistente din partea străinilor.

Cu toate acestea, nu pot concura cu o piatră funerară. Moartea întrece orice suferință.

— Dacă Sara ar fi fost în locul tău, mi-aș fi dorit să-și trăiască viața la maximum, reia Cora. Și știi că mama ta ar vrea să fii fericită.

Mă enervează că încercă să se agațe de morți ca să-și demonstreze punctul de vedere.

— Eu nu sunt Sara. Iar tu nu ești mama.

Cora se întoarce cu spatele, la fel și doctorul Sharp, care se preface că se concentrează la monitorul calculatorului și nu observă tensiunea care plutește ca fumul prin cabinet. Urâsc faptul că doctorul asistă la această ieșire copilărească, jenantă, dar și el e parțial vinovat pentru că m-a lovit în punctul sensibil cu sfatul lui.

Cora își trage încet nasul, iar eu mi-aș dori să-mi pot retrage vorbele acide. Nu ea a cerut să-mi țină loc de mamă, așa cum nici eu nu am cerut să joc rolul odraslei ei. Amândouă încercăm să supraviețuim întorsăturii „norocoase” pe care ne-a pus-o la cale universul.

Doctorul Sharp își drege vocea.

— De fapt, Ava, izolarea ta ne îngrijorează. Reintegrarea este o etapă importantă a procesului de vindecare și cu toții suntem de acord că e momentul să începi, îmi explică el.

Mă abțin să-l întreb la cine face referire prin acest „toți”, din moment ce îngrijorătorul statut de persoană solitară este cu totul nou pentru mine.

— Ce-ar fi să mergi la școală o perioadă de probă, după care să ne reevaluăm strategia de reintegrare? Două săptămâni, să zicem?

Cora se uită la mine plină de speranță, cu ochii încă în lacrimi, în timp ce în piept îmi încolțește vina celui norocos. Vina celui care a supraviețuit.

Săptămâna aceasta marchează un an și pentru ea. Un an fără fiica ei. Un an de când are grijă de mine, fata care a supraviețuit.

Nu i-o pot aduce pe Sara înapoi, dar îi pot oferi două săptămâni.

— Bine, accept eu. Zece zile de școală. Dacă nu va fi un dezastru total, vom negocia o perioadă mai lungă.

Mătușa Cora mă îmbrățișează atât de strâns, încât mă prefac că mă doare mai mult decât în realitate, ca s-o conving să înceteze.

— Doar două săptămâni, îi reamintesc. Și sigur o să fie un dezastru total.

— E un început, zice ea.

Îmi acopăr din nou scalpul cu bandana roșie, moment în care Cora și doctorul Sharp schimbă priviri triumfătoare. Mut masca transparentă dintr-o mână într-alta – ce-a mai rămas din ele –, luptându-mă cu impulsul de a mi-o pune la loc pe față.

CORA SE OPREȘTE LA RECEPȚIE pentru a discuta despre taxele de operație neplătite, în vreme ce eu rătăcesc pe culoarul secției de chirurgie plastică, uitându-mă la picturile atârinate aici în urma unei inițiative din partea spitalului de a readuce frumusețea în viața muribunzilor. Abia când o fetiță se agață de blugii *skinny* ai mamei sale și scoate un țipăt strident, îmi dau seama că am ajuns în curtea spitalului.

Arată cu degetelul ei dolofan spre mine.

Spre fața mea.

Femeia roșește, își cere scuze și se îndepărtează, înșfăcând-o pe micuță de braț. Fata continuă să plângă și să întoarcă întruna capul spre mine, pe când mama ei fuge cât se poate. Un bărbat așezat într-un fotoliu din piele artificială își mută privirea înapoi la ziarul lui, dar îl simt urmărindu-mă în timp ce-mi croiesc drum alene pe culoar, străduindu-mă să mă port cât mai firesc.

Aștept în siguranța oferită de secția de chirurgie plastică, unde oamenii sunt obișnuiți cu fețe ca a mea. Bărbatul cu ziarul îmi aruncă priviri furișe din hol, făcându-mă să-mi doresc ca mătușa Cora să mă fi lăsat să-mi iau căștile, astfel încât să pot da drumul la muzică și să fac abstracție de tot – și de toată lumea. În schimb, îmi îndrept atenția spre un exponat de artă 3D numit *Reflexii stelare*, instalat la fereastră, și mă prefac profund interesată de bucățile de sticlă spartă, în formă de stelute, fiecare oglinjoară cu cinci colțuri aruncând de-a lungul holului fâșii de lumină în culorile curcubeului.

Oglinjoarele se revărsă precum Calea Lactee și îmi deformează chipul, reflectând o realitate în stil Picasso, sub forma unor cioburi adunate laolaltă, pe care le poți împrăștia cu o simplă atingere. Îmi zăresc în ele fața și bandana ce-mi încadrează chipul deformat.

O clipă, îmi imaginez că oglinda fisurată e de vină pentru imaginea fetei desfigurate.

Dacă mă îndepărtez un pas, chipul meu își va reveni.

Va fi normal.

Asta își dorește comitetul. Să mă întorc la școală. Să fiu din nou normală.

Însă eu știu mai bine.

Oamenii normali nu-i terorizează pe copiii mici.

Adolescenții normali de șaisprezece ani se privesc în oglindă. *Mai am ruj pe buze? Mai am vârtejul ăla de păr în frunte?* Reflexiile îi liniștesc, iar dacă ceea ce văd nu le place, rezolvă problema.

Mie, oglinzile îmi amintesc.

Sunt un monstru.

Nimic nu poate schimba asta.

ÎN SĂPTĂMÂNA URMĂTOARE, CORA E CUPRINSĂ de febra cumpărăturilor de reîncepere a școlii, convinsă fiind că succesul revenirii mele la o viață normală de adolescent depinde de rucsacul sau de geanta de umăr pe care le voi purta.

În seara dinaintea „reintegrării” mele oficiale, îmi întinde pe pat o mulțime de genți. Sacoșe cu imprimeuri îndrăznețe, rucsacuri din pânză cu desene florale și genți tip poștaş se zgâiesc, parcă, la mine.

— Ce folosesc tinerii zilele astea?

Ridic din umeri.

— Eu, una, am purtat cămăși de spital și pijamale în ultima vreme, prin urmare s-ar putea să nu fiu cea mai bună sursă de informație în materie de stil.

Nu adaug faptul că mă îndoiesc profund că se va uita cineva la accesoriile mele. Cora ridică ochii de la expoziția de genți la mine, încruntată ca atunci când face rebus duminica. De parcă, dacă se concentrează suficient de mult, poate găsi o soluție.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, sunt un puzzle de nedescifrat.

— Cred că asta! spune ea cu hotărâre, întinzându-mi o geantă stil poștaş. Dar încerc-o, să vezi dacă e bună, înainte să le returnez pe celelalte.

În loc să defilez cu geanta pe umăr, îi spun că orice alegere e bună și îi reamintesc că peste două săptămâni, când îmi voi relua minunata sihăstrie, nu voi mai avea nevoie de ea.

Zâmbetul Corei pălește și, o clipă, masca ei de director al comitetului de însănătoșire a Avei dispare și sub ea întrevăd pe altcineva, o persoană delicată și speriată, care-și dorește mai mult decât orice ca fiica ei să fie aici, să încerce rucsacuri, încântată să-și facă prieteni noi și să meargă la petreceri zgomotoase în pijamale și toate celelalte lucruri normale pentru o adolescentă de șaisprezece ani pe care Cora și le dorea pentru Sara.

Oftez și îi iau geanta din mână, trecându-mi-o pe după cap.

— E perfectă, Cora! Îți mulțumesc!

Ea aranjează bareta, astfel încât să stea dreaptă pe lângă mine. Greutatea genții îmi apasă umerii și-așa încordați, dar e bine să o văd zâmbind.

Cora ia o bandană bleumarin din colecția mea și o pune lângă cămașa albastră pe care mi-a cumpărat-o.

— Uite-aici ținută!

Nu are bani de aruncat pe haine noi acum, dar sunt recunoscătoare că mâine nu trebuie să le port pe cele vechi ale Sarei. Din fericire, e februarie, așa că pot să port mâneci lungi și blugi, ca să-mi acopăr aproape toate manșoanele de compresie.

— Ești sigură că nu vrei o perucă? mă întrebă. Doamna aceea drăguță de la spital a zis să sunăm oricând. Am putea să ne suim în mașină chiar acum și mergem să luăm una.

— Categorie, nu, refuz eu, clătînând din cap.

O perucă mi-ar acoperi scalpul diform mai bine decât o bandană, dar nu ar păcăli pe nimeni. Doamna care a venit la secția de chirurgie plastică înarmată cu peruci, machiaj și tot soiul de accesorii de ascuns cicatricile era chiar drăguță, dar, în ciuda tuturor

eforturilor ei, părul fals și fondul de ten nu reușeau să ascundă toate *astea*. Așa că ce rost are să mă prefac?

După ce Cora pleacă, îmi desfac manșoanele, lepădându-le cu grijă, ca pe o a doua piele, care îmi împiedică cicatricile să se umfle ca vata de zahăr.

Mă întind pe burtă în pat, în maiou și chiloți, și firele de la pătura Sarei îmi gădilă nasul. Cora se întoarce și se apucă să mă ungă cu cremă, rutina noastră din fiecare seară. Începe cu partea dreaptă. Îmi întinde cu blândețe brațul, care din unghiul acesta arată anormal de subțire. Pare a fi piele și os, subțire ca de zombi reîntors dintre morți. Cine știa că celulele adipoase pot să ardă?

Îmi aplică loțiune pe toate pliurile și crăpăturile, în timp ce mirosul familiar de medicament/de femeie bătrână al cremei grase umple încăperea. Manșoanele mele de protecție bej stau abandonate pe birou ca o piele de șarpe. După un an, par să fie parte din mine mai mult decât rotocoalele de cicatrici roz-vineteii care-mi acoperă corpul.

Cândva, percepeam pielea ca pe un element continuu, însă a mea aduce mai degrabă cu așternutul Sarei de sub mine – o cuvertură morbidă, încropită din petice. Unele bucăți sunt propria mea piele, câteva sunt acoperite de cicatrici, iar unele sunt grefe obținute din alte părți ale corpului meu, ca și cum doctorii s-ar fi jucat scăunelele muzicale cu trupul meu. În primele zile, mi-au pus piele de porc și piele de la cadavre, în timp ce așteptam ca un laborator de cine știe unde să producă mai multă piele de-a mea, pornind de la grefoane de dimensiunea unui timbru, pe care mi le-au prelevat de pe spate.

Cora îmi frământă brațul ca pe un aluat de pâine, apăsând cu degetele și întinzând loțiunea. E singurul moment în care nu se comportă de parcă aș fi un ou gata să se spargă, probabil pentru că asistentele de la spital i-au spus că, dacă masajele sunt mai dure, e cu atât mai bine pentru cicatrici. Și dacă asta „ajută la recuperare”, atât îi trebuie să știe.

Ridic piciorul stâng înainte să ajungă la el. După opt luni de masaj corporal zilnic, suntem ca doi înotători la proba de sincron. Sunt destul de flexibilă acum încât să îmi fac singură masajul, dar, sincer, e plăcut să te mai atingă și altcineva, în afara degetelor înghețate ale doctorului Sharp. În plus, masajul îmi calmează mâncărimile, care sunt rezultatul uscăciunii cauzate de pierderea glandelor sebacee. Acel efect de domino culminează cu o mâncărimă constantă, puternică, sub piele, unde nu prea pot să ajung.

— Așadar, am citit un articol interesant, zice Cora.

Aproape că izbucnesc în râs la auzul acestui fapt câtuși de puțin șocant. Revista trimestrială *Supraviețuitori din incendii* poposește în casa noastră o dată la câteva luni, umplându-i Corei capul cu idei despre cum ar putea să mă ajute. Citește fiecare cuvântul al fiecărui număr și adesea îmi lasă pe pat articole decupate.

— Vorbește despre cât e de important ca supraviețuitorii incendiilor să aibă un grup de sprijin cu oameni ca ei, care îi înțeleg, îmi zice, în timp ce mă masează. Știu că mâine o să îți faci prieteni noi și simt că asta o să te ajute, Ava!

Mă întorc pe spate, ca să-mi maseze genunchii.

— E pentru două săptămâni. Nu-ți face prea multe iluzii, o sfătuiesc, deși e limpede că speranțele ei au depășit deja nivelul atmosferei Pământului.

— Păi, tot timpul zici că tu nu ai nevoie de prieteni. . .

— Ceea ce e adevărat.

— Vreau să spun că ar trebui să fii deschisă la astfel de ocazii. Nu lăsa temerile să-ți stea în cale!

— Nu mă tem, o asigur, încordându-mi mușchii firavi ai brațelor. Am o armură de cicatrici care mă protejează.

Cora strânge tare din buze, masându-mi umerii cu putere, astfel încât crema să pătrundă în cele mai adânci cicatrici. Grefele mari de piele de pe gât, spate și brațe se unesc asemenea unor bretele de

oțel. Până de curând, Cora m-a ajutat să-mi pun cămășile, fiindcă nu puteam să ridic suficient brațele.

Țin brațele întinse, lăsând crema să se usuce, înainte să tragem manșoanele de protecție peste pielea sensibilă. Îmi strecor pe rând picioarele și brațele prin materialul ferm, iar Cora trage fermoarul. La final, îmi masează fața cu cremă, întinzând-o cu un deget peste grefele de piele care-mi brăzdează chipul.

— Am auzit că cei de la Crossroads organizează câte un musical în fiecare an, zice Cora nonșalant, de parcă nu s-ar fi asigurat că școala la care o să mă duc are un club de teatru de top.

De parcă n-am ști amândouă că, de la incendiu, nu am mai cântat nicio notă. Înainte, nu mă opream din cântat. Îmi vărsam focul folosind para de la duș ca pe un microfon. Pe autostradă, cu Sara, cu geamurile coborâte. La cină, când îi supuneam pe bieții mei părinți la chinul de a asculta ultima mea obsesie de pe Broadway.

Cine știe dacă mai pot să cânt acum, după tot fumul, toate intubările și toate operațiile! Doctorul Sharp susține că gâtul mi s-a vindecat, dar eu am dubiile mele. Nu că ar conta. Fata care adora lumina reflectoarelor și solourile nu mai există.

Îmi plimb privirea prin camera în care Sara și cu mine făceam petreceri în pijamale ca între verișoare o dată la câteva luni. Cu toate că eu locuiam la o oră distanță, la o fermă din Utah, am crescut una în camera celeilalte, împărțându-ne viețile. Ea o striga pe mama mea Mama Denise, iar eu pe a ei, Mama Cora.

Acum, îi spun simplu Cora, iar dormitorul acesta mi se pare străin, nicidecum familiar.

Mare parte din lucrurile Sarei au dispărut când eu am venit de la spital, cu excepția câtorva, ca niște ecouri care mă bântuie – hainele din dulap care îmi vin, poantele, așezate într-un colț, pe un raft, de parcă te-ai aștepta să între grațios în cameră în orice clipă, și, desigur, colecția vintage de păpuși Barbie, care se holbează la mine din

vitrina masivă de sticlă. Se pare că păpușile sunt extrem de valoroase. Nu că Glenn și Cora le-ar vinde vreodată sau ceva de genul ăsta.

Și totuși, în felul ei, mătușa mea a încercat să dea dormitorului un aer personal. A pus pe birou poze înrămate cu părinții mei. Pe pereți, postere din musicaluri de pe Broadway, așa cum aveam acasă.

Doar că asta nu e casa mea.

Iar eu nu sunt decât un intrus – un impostor care încearcă să țină locul a două fete, când eu însămi abia dacă mai sunt una.

Cora îmi ridică bărbia ca să mă uit din nou la ea.

— Promite-mi că o să încerci cu adevărat! Că o să accepți compania celor din jur!

Ochii pătrunzători ai Corei îmi cercetează fața, și ai mei pe a ei. E frumoasă, chiar și în pijama și nemachiată. Mama glumea zicând că fratele ei mai mic nu a avut nicio șansă în fața farmecelor Corei, care l-au atras tocmai până în oraș.

Oftez.

— Cora, singurul mod în care voi supraviețui următoarelor două săptămâni este să îngroș cât mai tare din obraz și, din fericire pentru mine, cicatricile hipertrofice sunt cât se poate de groase.

Cora strânge din nou din buze, în timp ce eu mă prefac că bat o tobă imaginară.

— Ei, haide! zic. Nu pot decât să râd sau să plâng pe tema asta, și mi-au cam secăt lacrimile.

Nici Cora nu plânge. În schimb, mă ține de mâini, a căror piele purpurie arată de-a dreptul straniu pe lângă a ei. Cel puțin mai am degete la mâna dreaptă. Sunt nespus de generoasă atunci când denumesc mână ciotul acela cu aspect de gheară cu care mi se termină brațul stâng. Acum, seamănă mai degrabă cu un clește – degete lipite, opuse degetului mare, care e, de fapt, degetul de la picior, mutat prin transplant.

Cora mă strânge tare de mână — de gheară sau de ce-o fi ea.

— Ești în anul trei de liceu. Fă-ți prieteni! Bucură-te de experiența asta!

Expir încet și prelung. Cora nu înțelege: nici măcar vechii mei prieteni de acasă nu știau cum să se comporte cu mine după incendiu. Probabil pentru că, de fapt, nici eu nu mai eram *aceeași*.

Și mă îndoiesc că multă lume din școala asta nouă caută o victimă a unui incendiu ca să-și completeze gașca.

Așa că, în loc de clan, am un plan: să fac tot ce pot ca să dispar. Nu ca prin magie sau ceva de genul ăsta, ci să mă pierd în peisaj, să mă camuflez cumva. Singura modalitate de a supraviețui acestor două săptămâni de pretinsă normalitate este să mă expun cât mai puțin posibil — atât pe mine, cât și pe ceilalți.

— Era să uit..., zic, înșfăcând căștile de pe birou și atârându-le pe scaun, peste hainele pregătite pentru a doua zi.

Cora se încordează; probabil că face apel la fiecare fărâmbă de voință din corpul ei de un metru și șaiszeci de centimetri ca să nu le îndepărteze de pe ansamblul ei perfect. Urăște căștile mele aproape la fel de mult cât le iubesc eu. Mă rog, cât am nevoie de ele.

— Tu și muzica ta! exclamă ea.

Nu îi spun că nu e vorba despre muzică. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu aud ce cântă. Le port ca să țin lumea la distanță.

Ca să mă fac nevăzută.

Unchiul Glenn se oprește în prag să-mi ureze noapte bună. Cum stă așa acolo, cu zâmbetul lui ciudat, caracteristic, și cu nasul ușor în vânt, seamănă foarte mult cu mama. Uneori asta mă întristează așa de tare, încât abia dacă mă pot uita la el. Alteori nu pot să privesc în altă parte. Și mama era frumoasă, dar nu ca o păpușă de porțelan, cum e Cora. Frumusețea mamei era mai durabilă — avea laba-gâștei în jurul ochilor și bătăături în palme.

Și nasul meu era cârn ca al mamei, o trăsătură moștenită din familie. Tata obișnuia să-și treacă degetul peste puntea nasului și până la vârful. „Micuța mea pârție elvețiană de sărituri cu schiurile”, îmi spunea.

Îmi ating nasul, care acum se termină cu un capăt rotund și butucănos, făcut din grefe de piele. Incendiul a fost necruțător; mi-a răpit-o pe mama cu totul, inclusiv trăsăturile pe care le moștenisem de la ea.

Glenn intră în dormitor, înaintând pe covor cu cizmele lui grele de cowboy, până când Cora îl dojenește. El rămâne cu un picior în aer și își scoate cizmele cu vârfuri ascuțite, care parcă sunt o parte din el, așa cum e și pielea, cu toate că nu a mai muncit la fermă de când s-a mutat în Salt Lake. Așază încălțărilor frumos lângă perete și mă ajută să-mi dau jos bandana după ce mă sui în pat.

— Nu e fain că nu mai trebuie să porți asta decât noaptea? mă întrebă, aranjându-mi cureaua măștii în jurul capului.

Dau din cap că da.

Glenn face un pas în spate, mă urmărește încercând să-mi așez masca mai bine, astfel încât să-i simt pe piele apăsarea familiară.

— Sunt mândru de tine! îmi zice.

— Pentru ce? rostesc prin găurica specială din plastic.

— Pentru că ești curajoasă, îmi răspunde. Știi ce spunea John Wayne¹?

Clatin din cap.

— Abia dacă știi cine este John Wayne.

Glenn râde.

— Atunci, iată prima lecție: „Curajul înseamnă să te înhami la ceva, cu toate că ești mort de frică.”

Îmi rotesc mâna în aer de parcă aș învărti un lasou.

---

¹ John Wayne (1907–1979), actor american, vedetă a numeroase filme western (n. red.).

Glenn mă sărută pe creștet.

— Noapte bună, puștoaico!

În lumina difuză, dacă mijesc ochii, mai că o văd pe mama stând aplecată deasupra mea. Aproape că-mi imaginez că e mai încolo, la etaj, așteptându-mă să mă strecur în patul ei și să-i spun că sunt îngrozită la gândul de a înfrunța singură ziua de mâine.

Glenn și Cora ies din cameră împreună, umerii lui lați dominându-i corpul firav. El se apleacă și cu o mână își ia cizmele de cowboy, în timp ce în cealaltă ține degetele subțiri ale Corei. Îi urmăresc prin mască îndepărtându-se pe hol.

Îmi cobor privirea spre propriile mâini, într-o parte gheara și în cealaltă degetele acoperite de cicatrici care se ivesc de sub manșoanele de compresie.

Cora vrea să mă înconjur de oameni. Problema e că nu ciocăne nimeni la ușa mea – nici acum și nici înainte.

Prin urmare, orice mă așteaptă la liceu, mâine, trebuie să fiu pregătită.

De neatins.

Îmi pun căștile la urechi, dau drumul la muzică și închid ochii sub strânsoarea manșoanelor și sub greutatea măștii de pe față. În mod normal, ținuta mea de supraviețuitor al unui incendiu mă face să mă simt precum faraonul Tutankhamon îngropat într-un sarcofag.

Dar în seara asta e plăcut.

E ca un strat protector, care mă ferește de restul lumii.

De parcă doar asta mă mai ține laolaltă.

Captivantă, sfâșietoare și autentică, *Cicatrici în chip de aripi* este o poveste despre curaj – perfectă pentru fanii romanelor *Toate acele locuri minunate* și *Un an fără tine*.

ÎNAINTE, ERAM UN MILION DE LUCRURI.
ACUM NU SUNT DECÂT UNUL SINGUR. FATA ARSĂ.

Ava Lee a pierdut tot ce poate pierde un om: părinții, pe cea mai bună prietenă, casa. Ba chiar și chipul. Nu-i trebuie o oglindă pentru a ști cum arată – își poate vedea reflexia în ochii tuturor.

La un an după incendiul care i-a distrus lumea, unchiul și mătușa ei iau decizia ca tânăra să se întoarcă la școală. Să încerce să fie din nou „normală”. Orice o fi însemnând și asta. Dar Ava știe că acest plan nu va funcționa. Normalitatea e un concept inexistent pentru cineva ca ea. Și nici vorbă de legarea unor noi prietenii – nimeni nu-și dorește să fie văzut împreună cu Fata Arsă.

Dar când face cunoștință cu Piper, o supraviețuitoare la fel ca ea, tânăra începe să simtă că poate nu trebuie să înfrunte de una singură acest coșmar. Sarcastică și directă, Piper nu se teme s-o împingă pe Ava în afara zonei de confort. Ba mai mult, Piper i-l prezintă pe Asad, un băiat care adoră teatrul la fel ca ea, și, treptat, Ava încearcă să-și clădească din nou o lume. Însă și Piper duce o luptă, și, curând, Ava va trebui să se hotărască dacă vrea să se ascundă în continuare în carapacea ei... sau să le îngăduie celor din jur s-o ajute să zboare.

„O perspectivă profundă și sinceră asupra a ceea ce înseamnă să fii supraviețuitorul unui incendiu și a cicatricilor pe care le purtăm cu toții. Acest roman e pentru cei care au îndrăznit să caute lumina în întuneric.”

STEPHANIE NIELSON, autoarea romanului *Heaven Is Here*
și supraviețuitoarea unui incendiu

13+